

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 867 din 11 decembrie 2009

HOTĂRÂREA
din 4 noiembrie 2008
în Cauza Dinu împotriva României și Franței
(Cererea nr. 6.152/02)

În Cauza Dinu împotriva României și Franței,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Jean-Paul Costa, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 14 octombrie 2008,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 6.152/02) îndreptată împotriva României și Franței, prin care un cetățean român, doamna Cristina Dinu (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 20 ianuarie 2002 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe. Guvernul francez este reprezentat prin agentul său, doamna Edwige Belliard, director pentru probleme juridice la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Prin Decizia din 23 noiembrie 2006, Curtea a declarat cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 6 § 1 din Convenție și în ceea ce privește dreptul reclamantei la executarea hotărârilor judecătorești pronunțate în favoarea sa.

4. Atât reclamanta, cât și cele două guverne au depus observații scrise pe fondul cauzei (art. 59 § 1 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamanta s-a născut în anul 1957 și locuiește în Brașov.

A. Procedurile referitoare la stabilirea pensiei de întreținere

6. Prin Sentința din data de 7 iulie 1992, Judecătoria Brașov l-a condamnat pe N.C., de naționalitate română, soțul reclamantei care părăsise România plecând în Franța, să plătească o pensie alimentară de 2.000 lei (ROL) pe lună în favoarea lui C., copilul lor minor, născut în anul 1987 și crescut de reclamantă.

7. La data de 14 ianuarie 1993, printr-o sentință definitivă pronunțată de aceeași instanță, pensia a fost majorată, la cererea reclamantei, la 3.150 ROL pe lună.

8. Prin Sentința din data de 24 iunie 1994, Judecătoria Brașov a pronunțat divorțul dintre reclamantă și N.C. și a pus în sarcina acestuia obligația de a plăti o pensie alimentară de

1.000 franci francezi (FRF) fiului său, începând cu data sentinței. Prin Decizia definitivă din data de 3 mai 1995, Curtea de Apel Brașov, ca urmare a apelului părților, a stabilit pensia alimentară la 800 FRF pe lună.

9. Prin Decizia definitivă din data de 22 aprilie 1997, Tribunalul Județean Brașov a respins cererea de reducere a pensiei, formulată de N.C.B. Demersurile în vederea obținerii plății pensiei

1. Demersuri referitoare la pensia stabilită înainte de Decizia din data de 3 mai 1995

10. La data de 25 mai 1993, susținând că N.C. refuza să achite pensia alimentară, reclamanta a început procedura prevăzută de Convenția de la New York din 20 iunie 1956 privind obținerea pensiei de întreținere în străinătate (*Convenția de la New York*), conform căreia instituția intermediară, în speță ministerul francez al afacerilor externe (ministerul francez), asistă creditorul pensiei de întreținere în recuperarea lor prin intermediul autorității expeditoare, în speță ministerul român al justiției (*ministerul român*).

11. Sosită la ministerul român la data de 1 iunie 1993, cererea a fost transmisă ministerului francez la data de 8 iulie 1993.

12. După un schimb de scrisori între cele două ministere și reclamantă, la data de 21 iunie 1994 ministerul român a informat-o pe reclamantă că ministerul francez constatare că N.C. plătea pensie cu regularitate și că, prin urmare, nu putea fi întreprinsă nicio acțiune împotriva sa.

2. Demersurile făcute după Decizia din data de 3 mai 1995

13. Prin Adresa din data de 20 iulie 1995, reclamanta a solicitat asistența ministerului român pentru a obține plata pensiei alimentare pentru perioada iunie 1994 - februarie 1995, cuantificându-și pretențiile. La data de 30 august 1995, această adresă a fost transmisă de către ministerul român ministerului francez, însoțită de copia hotărârilor pronunțate în procedura de divorț, precum și de punctul de vedere al reclamantei asupra modalităților de plată.

14. La data de 24 ianuarie 1996, ministerul francez a informat ministerul român că luase legătura cu N.C., care îi comunicase situația sumelor neplătite.

15. La data de 16 aprilie 1996, reclamanta a informat ministerul român despre sumele încasate și și-a precizat pretențiile până în luna octombrie 1995.

16. La data de 22 aprilie 1996, ministerul român i-a cerut ministerului francez să îi comunice măsurile luate pentru ca reclamanta să poată obține plata pensiei alimentare datorate.

17. Prin scrisoarea din data de 14 iunie 1996, ministerul francez i-a cerut ministerului român să îi confirme plățile efectuate de debitor și să îi trimită o evidență a sumelor datorate. I-a cerut, de asemenea, și precizări cu privire la desfășurarea procedurii de reducere a cuantumului pensiei (ce s-a finalizat cu Decizia definitivă din 22 aprilie 1997).

18. Prin scrisoarea din data de 2 iulie 1996, ministerul român a informat-o pe reclamantă despre conținutul declarațiilor date de N.C. la ministerul francez. De asemenea, ministerul român i-a solicitat reclamantei să prezinte situația exactă a plăților primite ca pensie alimentară. Răspunsul reclamantei, precum și documentele solicitate au fost trimise ministerului francez de către omologul său român la data de 22 august 1996.

19. La data de 5 august 1996, reclamanta și-a reiterat cererea de asistență la ministerul francez și a prezentat evidența sumelor neachitate.

3. Demersurile în vederea obținerii exequaturului

20. La data de 8 iulie 1997, reclamanta a informat ministerul român despre adoptarea Deciziei din 22 aprilie 1997, care a stabilit pensia alimentară la 800 FRF pe lună, și a prezentat calculul pensiei rămase neachitate pentru perioada octombrie 1995-mai 1997.

Această scrisoare a fost transmisă la data de 30 iulie 1997 ministerului francez, care a primit-o la data de 3 septembrie 1997.

21. La data de 4 ianuarie 1998, reclamanta i-a trimis ministerului francez un nou calcul al pensiei neachitate și i-a solicitat asistența pentru a obține plata ei.

22. În paralel, la data de 12 decembrie 1997, ministerul francez i-a cerut ministerului român să o informeze pe reclamantă că dorește să primească informații și documente complementare, și anume: să precizeze cu privire la ce hotărâre judecătorească solicită să se pronunțe exequaturul, să trimită dovada citării lui N.C. în dosarul în care s-a pronunțat Decizia din data de 22 aprilie 1997, dovada comunicării către parte a acestei decizii, precum și certificatul de constatare a faptului că nu s-a promovat recurs. În plus, reclamantei i-au fost trimise formulare de cerere de ajutor jurisdicțional pentru ca ea să le poată înapoia însoțite de documentele justificative ale veniturilor sale de la momentul respectiv.

23. La data de 9 ianuarie 1998, ministerul român i-a transmis reclamantei scrisoarea ministerului francez din 12 decembrie 1997 și documentele anexate, solicitându-i să completeze formularele de ajutor jurisdicțional și să i le trimită înapoi pentru ca să poată să le transmită ministerului francez. La data de 12 ianuarie 1998, reclamanta s-a conformat cererilor celor două ministere, documentele fiind trimise de către ministerul român ministerului francez la data de 9 februarie 1998.

24. La data de 17 iulie 1998, ministerul francez i-a cerut din nou ministerului român să prezinte documente complementare. La data de 19 august 1998, ministerul român i-a trimis această scrisoare reclamantei și a sfătuit-o în privința formei actelor solicitate pentru a-și completa dosarul. La data de 2 septembrie 1998, ministerul român i-a reamintit reclamantei necesitatea de a se conforma cererilor ministerului francez, precizându-i că, în temeiul Convenției de la New York, singura obligație ce îi revenea ministerului român era să transmită documentele ministerului francez.

25. La data de 3 septembrie 1998, reclamanta a prezentat un certificat de grefă eliberat de instanța din Brașov din data de 12 ianuarie 1998, care atesta faptul că debitorul a fost reprezentat la instanța ce a pronunțat Decizia din data de 3 mai 1995, că i-a fost comunicată decizia respectivă de către grefă și că această decizie era definitivă și executorie. Cu această ocazie, ea și-a reiterat cererea referitoare la plata restanțelor. Reclamanta a prezentat și o a doua adeverință, din data de 12 septembrie 1998, referitoare la aceeași decizie. În schimb, conform guvernului francez, niciun element nu s-a comunicat cu privire la procedura ce s-a finalizat cu Decizia din data de 22 aprilie 1997.

26. În cursul anului 1999, ministerul român a informat-o pe reclamantă că documentele sale fuseseră transmise autorităților franceze și a menționat că durata procedurii și soluționarea cauzei depindeau exclusiv de ministerul francez.

27. În cursul anilor 2000 și 2001, reclamanta i-a solicitat în mai multe rânduri ministerului român să intervină pe lângă omologul său pentru a face să înainteze procedura de exequatur. Scrisorile din 19 ianuarie, 8 septembrie 2000 și 25 ianuarie 2001, trimise în acest scop de ministerul român, au rămas fără răspuns din partea ministerului francez. Ministerul român a informat reclamanta despre această situație și i-a reamintit că procedura de exequatur și durata sa țineau de competența exclusivă a autorităților franceze.

28. Prin scrisoarea din 24 septembrie 2001, primită la data de 4 octombrie 2001, ministerul francez și-a informat omologul că intenționa să solicite exequaturul hotărârilor din 3 mai 1995 și din 22 aprilie 1997 și a cerut copia legalizată de instanță a citației la termenul de judecată din 3 mai 1995, trimisă lui N.C. (sau avocatului său), a comunicării hotărârii și a unei situații actualizate a sumelor datorate. S-a atașat un nou formular de cerere de ajutor jurisdicțional.

29. Prin scrisoarea din 29 octombrie 2001, ministerul român i-a comunicat reclamantei scrisoarea din 24 septembrie 2001 și a sfătuit-o cu privire la prezentarea documentelor solicitate și la măsurile ce trebuiau luate pentru a se conforma cererilor autorităților franceze.

30. La data de 14 ianuarie 2002, reclamanta a precizat că toate documentele solicitate îi fuseseră deja trimise în cursul anului 1998 și că o nouă transmitere ar însemna un efort financiar imposibil pentru ea. În plus, ea a mai menționat că a transmis în același timp informații cu privire la suma restantă datorată, precum și formularul de ajutor jurisdicțional completat.

31. La data de 18 martie 2002, ministerul român a informat pe reclamantă că documentele pe care aceasta le-a trimis nu se aflau în dosar sub forma cerută și i-a solicitat, în consecință, să le transmită din nou în forma convenită cât mai repede cu putință.

32. Prin scrisoarea din 14 mai 2002, ministerul român i-a transmis ministerului francez documente furnizate de reclamantă cu precizări în ceea ce privește prevederile procedurale pentru citarea și notificarea internațională.

33. La data de 3 iulie 2002, ministerul român, făcând referire la scrisoarea sa din 14 mai 2002, i-a cerut ministerului francez să îi confirme primirea acesteia și să îl informeze despre stadiul procedurii de exequatur în cel mai scurt timp.

34. La data de 3 septembrie 2002, ministerul francez a informat ministerul român despre lacunele dosarului în cauză, și anume adresa incompletă a lui N.C., lipsa dovezii de citare și de comunicare a hotărârilor românești și lipsa copiilor în limba română a hotărârilor pronunțate de instanțele române. Acesta a precizat că, în lipsa trimiterii informațiilor și a documentelor judiciare solicitate, nu putea fi făcut niciun demers. De asemenea, acesta i-a cerut ministerului român informații referitoare la legea în materie de comunicare a hotărârilor judecătorești atunci când adresa debitorului este necunoscută.

35. La data de 14 septembrie 2002, reclamanta a prezentat originalele hotărârilor investite cu formula executorie.

36. La data de 23 septembrie 2002, ministerul român i-a transmis reclamantei o copie a comunicării omologului său din data de 3 septembrie 2002. Conform afirmațiilor reclamantei, această scrisoare îi cerea copia unei hotărâri din 5 mai 1997, hotărâre ce nu exista. Aceasta i-a răspuns la data de 30 septembrie, reamintindu-i ministerului francez că toate documentele solicitate i-au fost deja trimise în perioada 1995-1998.

37. La data de 24 septembrie și 16 octombrie 2002, ministerul român i-a trimis ministerului francez textul prevederilor legale solicitate de acesta.

38. La data de 7 ianuarie 2003, Tribunalul de Mare Instanță Béthune i-a fost acordat reclamantei ajutorul jurisdicțional. Conform afirmațiilor reclamantei, încercările sale de a lua legătura cu avocatul desemnat să o reprezinte în procedură au eșuat.

39. Prin scrisoarea din data de 11 octombrie 2003, ministerul francez i-a trimis reclamantei documente inutile ce se aflau în dosarul său, printre care două copii ale Deciziei din 3 mai 1995.

40. În cursul anului 2003, au fost întreprinse noi căutări pentru a găsi adresa debitorului, care se mutase. La finalizarea căutărilor, în luna decembrie 2003, ministerul francez a început procedura de exequatur.

4. Demersurile de executare silită din Franța

41. Prin ordinele din 30 aprilie 2004, președintele Tribunalului de Mare Instanță Béthune a admis cererea de exequatur a hotărârilor românești pronunțate în procedura de divorț, inclusiv a Deciziei din data de 3 mai 1995 și a Deciziei din 22 aprilie 1997. Acesta a informat ministerul român despre acest lucru la data de 10 iunie și 29 iulie 2004. De asemenea, i-a transmis o propunere de plată amiabilă a creanței făcute de debitor, care a fost refuzată de reclamantă prin scrisoarea din 18 iulie 2004.

42. La data de 29 iulie 2004 și, din lipsă de răspuns, la data de 8 noiembrie 2004, ministerul francez i-a cerut ministerului român ca reclamanta să îi trimită o situație actualizată a sumelor datorate, precum și detaliile contului său bancar.

43. Măsurile de executare silită au fost începute prin intermediul unui executor judecătoresc. N.C. a contestat față de acesta suma pretinsă de reclamantă pe motivul că el nu avusese cunoștință de Hotărârea din 22 aprilie 1997. Acesta i-a propus reclamantei o sumă, a cărei plată să fie eşalonată.

44. La data de 26 mai 2005, ministerul francez i-a comunicat ministerului român scrisoarea lui N.C. și a solicitat observațiile reclamantei pentru a i le transmite executorului judecătoresc. La data de 4 iulie 2005, reclamanta a contestat afirmațiile lui N.C. și a solicitat cuantumul total al sumelor datorate, conform situației prezentate într-o scrisoare precedentă din 4 ianuarie 2005. De asemenea, ea s-a plâns de inerția executorului judecătoresc în recuperarea pensiei lunare ce nu mai fusese plătită de N.C. din luna martie 2005.

45. La data de 18 mai 2006, judecătorul de executare de pe lângă Tribunalul de Mare Instanță Béthune a stabilit o nouă situație a restanțelor de pensie, decizia sa fiind comunicată de ministerul francez ministerului român la data de 22 și 31 mai 2006.

46. La data de 13 septembrie 2007, la apelul părților, Curtea de Apel Douai a constatat că datoria rezultând din pensia de întreținere neachitată fusese stinsă cel târziu la data de 27 noiembrie 2006 și, prin urmare, a admis cererea lui N.C. de încetare a sechestrului în cadrul măsurii de executare silită.

II. Dreptul intern și internațional pertinent

47. Articolele relevante din Convenția de la New York privind obținerea pensiei de întreținere în străinătate, adoptată la data de 20 iunie 1956, sunt prezentate în decizia privind admisibilitatea, adoptată în cauza de față la data de 23 noiembrie 2006.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

48. Reclamanta se plânge de lipsa de diligență a autorităților române și franceze în asistarea sa în vederea executării hotărârilor interne definitive ce stabilesc o pensie alimentară pentru fiul său. Ea invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele în partea sa relevantă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea (...) cauzei sale, de către o instanță (...), care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)”

A. Argumentele părților

1. Capătul de cerere împotriva României

49. Guvernul român consideră că atitudinea autorităților române nu poate fi adusă în discuție, în măsura în care era de datoria autorităților franceze să pronunțe decizia de exequatur. Singura obligație care le revenea autorităților române era să transmită documente ministerului francez, ceea ce au și făcut. În plus, autoritățile române au solicitat periodic informații despre starea procedurii și au solicitat ca această cauză să se soluționeze, dacă este posibil, cât mai repede.

50. Reclamanta contestă argumentul guvernului român. Ea consideră că autoritățile române nu și-au respectat obligațiile ce le reveneau în temeiul Convenției de la New York, menționată mai sus, de a o asista în executarea hotărârilor interne definitive. În opinia sa, autoritățile române nu au informat-o cu claritate despre demersurile ce trebuiau făcute pentru a obține executarea hotărârilor în discuție și nici nu au acționat cu diligență și celeritate pentru a asigura schimbul de informații și de corespondență dintre instituția intermediară și ea însăși.

2. Capătul de cerere împotriva Franței

51. Guvernul francez consideră că, în ceea ce privește perioada scursă între 1992 și 1997, procedura de *exequatur* nu putea fi începută în mod util din moment ce procedurile referitoare la cuantumul pensiei se aflau încă pe rolul instanțelor române.

52. În ceea ce privește răspunderea statului francez începând de la adoptarea Deciziei din 22 aprilie 1997, Guvernul arată că, în ciuda perseverenței ministerului francez, documentele din dosar, ce erau necesare pentru începerea procedurii de exequatur înainte de executare, nu au fost prezentate, cel puțin unele dintre ele (citații și notificări ale hotărârilor cu privire la N.C.), sau nu au fost prezentate în forma adecvată decât la sfârșitul anului 2002.

53. Reclamanta reamintește că autoritățile franceze i-au cerut să trimită în mai multe rânduri aceleași documente și că acestea au lăsat să treacă foarte multe luni până să solicite documente complementare. Reclamanta consideră că autoritățile franceze au dat dovadă de neglijență, i-au tratat dosarul cu superficialitate și, ca instituție intermediară, nu și-au îndeplinit obligațiile ce decurg din Convenția de la New York.

B. Aprecierea Curții

54. Curtea reamintește că, în cauza de față, deși reclamanta a obținut la data de 3 mai 1995 o hotărâre internă definitivă, ce dispunea ca fostul său soț să plătească o pensie alimentară în beneficiul fiului lor minor, și deși începuse la data de 20 iulie 1995 procedura prevăzută de Convenția de la New York, ordinul de exequatur nu a fost dat decât la data de 30 aprilie 2004, iar executarea silită nu a fost încheiată de instanța franceză competentă decât la data de 27 noiembrie 2006.

55. Curtea a analizat în mai multe rânduri cu cauze ce ridicau probleme similare cu cea din cauza de față și a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție (vezi *Tacea împotriva României*, nr. 746/02, 29 septembrie 2005; *Orha împotriva României*, nr. 1.486/02, 12 octombrie 2006, și, *mutatis mutandis*, *K. împotriva Italiei*, nr. 38.805/97, CEDO 2004-VIII, și *Zabawska împotriva Germaniei* (dec.), nr. 49.935/99, 3 martie 2006). Mai mult, Curtea observă și miza deosebit de mare a cauzei de față, reclamanta încercând prin acțiunile sale să obțină plata pensiei alimentare care îi era necesară pentru a face față necesităților zilnice ale copilului său minor.

56. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că cele două guverne pârâte nu au expus niciun fapt sau argument care să poată duce la o concluzie diferită în cazul de față.

57. Concret, Curtea observă anumite întârzieri în transmiterea corespondenței, imputabile autorităților române (vezi, în special, paragrafele 11, 13, 18, 20, 24 și 29 de mai sus). În ceea ce privește ministerul francez, Curtea nu consideră rezonabile încetineala cu care acesta a completat dosarul de exequatur sau cererile repetate de documente, deși reclamanta a reamintit în mai multe rânduri faptul că aceste documente fuseseră deja trimise (paragrafele 22-24, 32-33, 36 și 38 de mai sus). În fine, Curtea constată o perioadă de lipsă totală de comunicare a ministerului francez cu ministerul român și reclamanta între anul 1999 și luna septembrie 2001 (paragrafele 26 și 27 de mai sus).

58. Totuși, Curtea consideră că după finalizarea procedurii exequaturului cele două ministere și-au îndeplinit cu grijă obligațiile.

59. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, cele două state, prin intermediul organelor lor specializate, nu au depus toate eforturile necesare pentru a asigura executarea cu celeritate a hotărârilor judecătorești favorabile reclamantei.

Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție de către România și Franța.

II. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

60. Conform articolului 41 din Convenție: Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.

A. Prejudiciu

61. Reclamanta solicită plata de către fiecare dintre cele două guverne pârâte a sumei de 100.000 euro (EUR) ca daune morale.

62. Guvernul francez consideră că o constatare a încălcării ar constitui o reparație echitabilă, argument la care subscrie și guvernul român, care consideră în plus că pretențiile reclamantei sunt exagerate și nu a fost dovedită nicio legătură de cauzalitate între încălcările pretinse și aceste pretenții.

63. Curtea apreciază că reclamanta a suferit un prejudiciu moral, în special din cauza frustrării provocate de încetineala executării silite în speță, și că acest prejudiciu nu este suficient compensat printr-o constatare a încălcării.

64. În aceste circumstanțe, ținând cont de toate elementele aflate în posesia sa și în special de actele și omisiunile imputabile celor două state și statuând în echitate, conform art. 41 din Convenție, Curtea îi alocă reclamantei suma de 16.000 EUR pentru prejudiciul moral, din care 6.000 EUR în sarcina statului român și 10.000 EUR în sarcina statului francez.

B. Cheltuieli de judecată

65. Reclamanta solicită suma de 7.800 EUR pentru cheltuielile de judecată suportate în procedurile începute din anul 1992 pentru a stabili pensia alimentară și pentru plata sa de către debitor. Ea furnizează o situație a cheltuielilor suportate pentru traducerea documentelor în perioada 2002-2007, pentru copiile, cheltuielile privind expedierea corespondenței la Curte și la instanțele franceze, onorariile notariale, cheltuielile de transport pentru a se deplasa la termenele de judecată, la ministerul român de la București și pentru alte deplasări, trimițând chitanțe ce atestă o parte dintre pretențiile sale.

66. Guvernul francez contestă necesitatea onorariilor notariale plătite de reclamantă și a deplasărilor sale pentru a se prezenta la întâlnirile de la București, Paris și Strasbourg și consideră că suma eventual alocată de Curte în acest sens nu ar trebui să depășească 3.000 EUR.

67. Guvernul român consideră că suma solicitată de reclamantă este exagerată și că, în orice caz, aceasta nu a putut să justifice decât plata a 500 EUR în acest sens. Mai mult, Guvernul român arată că nu este oportun ca reclamanta să solicite rambursarea cheltuielilor pentru traducere, în măsura în care ea însăși este traducătoare autorizată.

68. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care s-a stabilit realitatea acestora, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță, ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabilă suma de 3.000 EUR, cu toate cheltuielile incluse, și i-o acordă reclamantei (1.500 EUR în sarcina fiecărui guvern).

C. Dobânzi moratorii

69. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție de către România și Franța;

2. hotărăște:

a) ca statul român să îi plătească reclamantei, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, conform art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume:

(i) 6.000 EUR (șase mii euro), ce va fi convertită în moneda statului pârât, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;

1.500 EUR (una mie cinci sute euro), ce va fi convertită în moneda statului pârât, plus

(ii) orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit de către reclamantă, cu titlu de cheltuieli de judecată;

b) ca statul francez să îi plătească reclamantei, în același termen:

- (i) 10.000 EUR (zece mii euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
- (ii) 1.500 EUR (una mie cinci sute euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit de către reclamantă, cu titlu de cheltuieli de judecată;

c)ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

3. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 4 noiembrie 2008, pentru aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier